

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 3569/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић адвокат из ..., против туженог „НИС“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 973/2019 од 28.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 973/2019 од 28.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 973/2019 од 28.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 653/2014 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да за период од 05.08.2010. године до 31.10.2012. године исплати тужиоцу на име мање исплаћене зараде по члану 9. Социјалног програма новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да на те износе уплати надлежним фондovima порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање по прописима који важе на дан уплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу трошкове поступка у износу од 115.820,00 динара са законском затезном каматом на износ од 87.500,00 динара почев од дана извршности па до исплате, у року од осам дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 973/2019 од 28.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 653/2014 од 07.02.2019. године (погрешно написано 07.09.2019. године) у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, иста пресуда је преиначена у

делу одлуке о трошковима поступка садржане у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу укупан износ од 139.040,00 динара са законском затезном каматом на износ од 110.000,00 динара почев од дана извршности па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку (ЗПП), благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија предвиђена наведеном одредбом (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога наводи туженог о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка нису разматрани приликом оцене дозвољености ревизије.

Побијана другостепена пресуда не одступа од праксе Врховног касационог суда - одлука донетих у истоветним чињеничноправним споровима, заснованим на тумачењу правне природе социјалног програма од 17.06.2008. године као општег акта који се непосредно примењује. Имајући то у виду, приложене пресуде другостепених судова не оправдавају одлучивање о посебној ревизији туженог против другостепене пресуде донете у овом спору, која је усклађена са праксом ревизијског суда.

Из ових разлога, одлучено је као у првом ставу изреке

Ревизија туженог није дозвољена ни по члану 403. став 3. ЗПП, јер вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је по наведеној одредби меродавна за оцену дозвољености ревизије.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић